

Erällä kun suomalainen
kera koiransa samosi,
kaivannut ei kumppania
oli koirassa kaveri,
ajoi saaliin saapuville,
suuren riistankin jälesti,
yössä kolkon, villin luonnon
oli ystävä, toveri.

Mutta petrautui kehitys,
uudet tuulet tuiversivat,
alkoi peltojen ojitus.
Metsät kaatui raivioksi,
kaskisauhut jo kohosi.
Mistä saada voimakasta
äkeen kiskojaa äkäistä.

Liekkö tuotu Ruotsinmaalta
alku laatuisan eläimen?
Sisukkaan ja sitkeänkin,
suomalaisen työhevosen.
Isäntänsä lailla raatoi
maamme nousevan hyväksi.

Jalostui tuo mainioksi
Suomen miehen kumppaniksi
aikakausien ajassa,
vuosivirran vierieissä.
Kehittyikin kunnollinen,
miehen mieluisa toveri,
sitkeä ja rauhallinen,
Suomen pellolle sopiva.

Missä miehet kohtasivat,
hevosiaan jo kehuivat:
Jonkin Polle pontevasti
tukkikuormia veteli,
toinen kiitti juoksijaksi,
kolmas luonnetta korosti.
Miehen mitta vankkumaton,
kunnollinen työhevonen.

Tuli aika jo kamala
sodantuulet tuiversivat,
itä kylmästi kohahti,
jää ti suhteet naapurihin.

Silloin tarvittiin hevosta
sotatoimiin kiskojaksi
raskaimman sotakaluston,
tykkien ja kuormastonkin.

Tuli sitten kiireen aika,
muuttui toiseksi tilanne.
Kuormat kiskoi rautaheppa,
unohtui mielestä hevonen.
Jouti polle makkaraksi
tarpettomaksi peräti.

Täytyy kuitenkin sanoa,
antaa paljon tunnustusta,
tuolle juhdale jalolle,
hyvälle Suomen sankarille:
- Olit vahva lenkki silloin,
jolloin tarvittiin takuita,
että hommat onnistuivat
tuli tehtävät tehynksi.
Suuri kunnia sinulle
urakasta hirmuisesta
noista kausista kovista,
savotoista silloisista.